

[Aksel Møller.]

Skatter, der er vel ogsaa andre Skatteydere, som ikke ejer Papirer, men som i berettiget Forventning om at kunne betale med Papirer har forholdt sig paa den ene eller den anden Maade. Grunden til, at Eengangsskatten ikke er afviklet, er den, at Skattemyndighederne ikke har kunnet klare det, saa der er opstaaet et Tidsrum, hvori Folk har ventet paa at faa at vide, hvad de skal betale, og jeg kender af Erfaring Tilfælde, hvor en stor Skatteyder er i den Situation gentagne Gange at have rykket Skatte-raadet for at faa Besked om, hvor meget han skal betale, og som ved, at hans eneste Mulighed, foruden at bønfalde den højtærede Finansminister om Henstand og Lempelse og alt det der, er, at han kan belaae sin egen Ejendom og aflevere sine Kasseobligationer til Kurser af 31. December 1945 som Frigørelse over for Statskassen. Hvis vi nu vedtager Lovforslaget i den Form, det har her, vil han ikke kunne naa at opfylde denne Lovs Bestemmelser om at have faaet Kasseobligationer bragt til Veje inden for Lovens Frister og derved kunne betale.

Det forekommer mig derfor, at den højtærede Finansminister maa hjælpe os til at søge frem til en Ændring i Lovforslaget, saaledes at der ikke blot bliver en Undtagelse for Skatteydere, der paa Forelæggelsesdagen har de paagældende Papirer, men ogsaa for Personer, der senere gennem Belaaning af egen Ejendom f. Eks. tilvejebringer Obligationer, med hvilke det var Hensigten at betale. Derved udelukker vi, at den rene Spekulation faar Muligheder for at slippe billigere med Eengangsskatten, for derved stiller vi det saaledes op, at kun de, der paa Lovens Forelæggelsesdag har været i Besiddelse af Obligationer, eller de, der senere under Afviklingen af deres Forpligtelser over for Skattevæsenet maa belaae egen Ejendom, faar Lov at betale med Obligationer. Det forekommer mig, at det vil være en ganske rimelig og retfærdig Fremgangsmaade, jeg her skitserer.

Jeg maa maaske i det hele taget have Lov at sige, at der har jo hersket en betydelig Usikkerhed hos dem, der er Skatteydere efter denne Lov, fordi de ikke har kunnet faa præcis Besked om, hvor meget de skal betale, og det forekommer mig, at denne Usikkerhedstilstand i meget høj Grad maa tilgødeses Skatteyderne. Det er ogsaa det, den højtærede Finansminister ved Bestemmelserne i § 5 prøver paa at gøre, men mon det dog ikke var rimeligt at overveje at strække disse Frister noget længere end her foreslaaet. Det er nu i alt Fald ikke for os

saa afgørende, som det er at sikre, at ogsaa de Skatteydere, der endnu ikke har været for den Riber Ret, i alt Fald kan faa Lov at betale med Obligationer, som de skaffer sig ved at belaae deres egen Ejendom. Den Fordel har i alt Fald de kunnet have, som allerede har faaet Skattevæsenets Udregninger og har kunnet afvikle deres Forpligtelser.

Robert Mikkelsen: Bestemmelsen i Eengangsskatteovens § 25, Stk. 5, som nu foreslaas ophævet, var ikke med i det oprindelige Forslag til Lov om Eengangsskatten. Den kom ind under Udvalgsbehandlingen; den blev foreslaaet af den højtærede Minister og tiltraadt af et Flertal. Begrundelsen var den, som det ærede Medlem Hr. V. Buhl anførte, at de Selskaber, hvis Aktiemajoritet er i Udlandet, slipper for den Ekstrabeskatning, der paahviler danske Ejere af Aktier derved, at først Selskabet og dernæst Aktionæren beskattes. Det hed i Betænkningen, at Kursstigningen for disse Selskaber i stor Udstrækning ikke vil blive inddraget under Formuestigningens Beskatning af Personer, og denne Begrundelse er jo meget rimelig. Naar Mindretallet ikke sluttede sig til Bestemmelsen, var det kun, fordi vi havde foreslaaet en helt anden Afgiftsskala for Aktieselskaber, med betydelig højere Sats, end Flertallet vilde gaa med til.

Nu foreslaar den højtærede Finansminister, at denne Bestemmelse, som han selv har faaet indført, og som han har fastholdt, til Trods for at man dengang fremhævede, at den kunde vække Uvilje i Udlandet, skal ophæves, og hans Begrundelse er den, at Bestemmelsen har vakt Uvilje i Udlandet, og at den ikke har større finansiel Betydning. Meget lakonisk, meget lidt oplysende. Hvad det sidste angaar, vil jeg finde det naturligt, om der blev givet mere præcise Oplysninger om, hvilke Beløb det kan dreje sig om. Paa Forhaand ved vi, at denne Bestemmelse kommer til Anvendelse paa en Række til Dels meget store og meget kapitalstærke Foretagender, heriblandt de store Olieselskaber, Automobil-selskaber, Filmsudlejningsselskaber, Cigaret- og Automatfabrikker o. s. v. Man tør gaa ud fra, at det næppe vil blive helt uvæsentlige Beløb, der gives Afkald paa. Det kan vist ikke være urimeligt at gætte paa, at det maa være adskillige Millioner, og det kan saa være en Smagssag, om man vil regne dette for meget eller lidt; det er i hvert Fald et Beløb, som der ikke er Anledning til at eftergive store og rige udenlandske